

Sygn. akt: IV U 41/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała - Koziół

Protokolant: Grzegorz Łado

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2022 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **Z. N.**

od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)** **we W.**

z dnia 9.12.2019 r. znak: (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. oddala odwołanie;
2. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca **Z. N.** wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) **we W.** z dnia 9 grudnia 2019 r., znak (...), utrzymującego w mocy orzeczenie organu I instancji, nie zaliczające wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, że nie zgadza się z orzeczeniem, ponieważ stan jego zdrowia uniemożliwia mu normalne funkcjonowanie.

Odpowiadając na odwołanie, organ rentowy – **Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)** **we W.** (dalej jako (...)), wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ podniósł, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Organ wskazał, że stwierdzone u skarżącego schorzenia nie powodują istotnego obniżenia zdolności do wykonywania pracy. Nie stwarzają także potrzeby kompensacji ograniczeń poprzez wyposażenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca **Z. N.** urodził się (...)

Wnioskodawca cierpi na otyłość pokarmową, dnę moczanową i nadciśnienie tętnicze. Występuje u niego zespół zależności alkoholowej, choroba zwyrodnieniowa stawów kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego. Stwierdzono u niego również przewlekłe zapalenie zatok obocznych nosa, alkoholowe uszkodzenie wątroby, chorobę wrzodową. Miewał krwawienia z nosa, odczuwał bóle brzucha. Czasami puchną mu nogi i ręce. Występują u niego zaniki pamięci. Cierpi na depresję sytuacyjną z próbą samobójczą oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane użyciem alkoholu. Odczuwał bóle w klatce piersiowej. Korzystał z pomocy m.in. poradni kardiologicznej, neurochirurgicznej, chirurgii ogólnej, reumatologicznej.

Dowód: - okoliczności bezsporne,

- dokumentacja medyczna w aktach sprawy.

Wnioskiem z dnia 12 sierpnia 2019 r. ubezpieczony wystąpił o ustalenie stopnia niepełnosprawności po raz pierwszy. Wniosek złożono dla celów korzystania ze świadczeń pomocy społecznej oraz ulg i uprawnień.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 8 października 2019 r. wnioskodawca nie został zaliczony do stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu wskazano, że rozpoznawane u wnioskodawcy schorzenia nie upośledzają sprawności organizmu w stopniu zaburzającym sferę aktywności zawodowej i społecznej ubezpieczonego.

Na skutek odwołania złożonego przez wnioskodawcę, (...) orzeczeniem z dnia 9 grudnia 2019 r. utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczenie (...) zostało wydane zgodnie z obowiązującym prawem i ustalonym stanem faktycznym. Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy nie dawał podstaw do zaliczenia go do jednego ze stopni niepełnosprawności.

Dowód: - wniosek z dn. 12.08.2019 r. w aktach (...),

- orzeczenie (...) z dn. 08.10.2019 r. w aktach (...),

- odwołanie z dn. 30.10.2019 r. w aktach (...),

- orzeczenie (...) z dn. 09.12.2019 r. w aktach (...).

U wnioskodawcy rozpoznano uzależnienie od alkoholu. Nie jest on chory psychicznie w rozumieniu psychozy ani upośledzony umysłowo.

Stan psychiczny wnioskodawcy nie pozwala zaliczyć go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

Dowód: - opinia biegłego psychiatry z dn. 21.05.2021 r., k. 24 – 27.

U wnioskodawcy rozpoznano nadciśnienie tętnicze I stopnia (...), chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów obwodowych, otyłość pokarmową, podwyższony poziom kwasu moczowego, chorobę wrzodową żołądka, zespół zależności alkoholowej, stan po złamaniu nosa, przewlekłe zapalenie zatok obocznych nosa, zaburzenia depresyjne w dokumentacji.

Wnioskodawca nie może zostać uznany za osobę niepełnosprawną.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych z dn. 23.07.2021 r., k. 77.

U wnioskodawcy rozpoznano nadciśnienie tętnicze, zespół zależności alkoholowej, chorobę wrzodową żołądka w wywiadzie, hyperurykemię.

Wnioskodawca nie kwalifikuje się do orzeczenia stopnia niepełnosprawności.

Dowód: - opinia biegłego sądowego internisty kardiologa z dn. 10.12.2021 r., k. 100 – 101.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca Z. N. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 9 grudnia 2019 r., znak (...). (...)4060.2019, utrzymującego w mocy orzeczenie organu I instancji, nie zaliczające wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych. Z kolei (...) wnosił o oddalenie odwołania.

Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 573, 1981) istnieją trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Stosownie do art. 4 ust. 1 w/w ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Z brzmienia art. 4 ust. 2 powołanej ustawy wynika dalej, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Z kolei stosowanie do treści art. 4 ust. 3 ww. ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Dalej, zgodnie z § 13 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zawiera: 1) oznaczenie zespołu, który wydał orzeczenie; 2) datę wydania orzeczenia; 3) datę złożenia wniosku; 4) podstawę prawną wydania orzeczenia; 5) imię i nazwisko osoby zainteresowanej; 6) datę i miejsce urodzenia osoby zainteresowanej oraz adres zamieszkania lub pobytu; 7) numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość; 8) ustalenie lub odmowę ustalenia stopnia niepełnosprawności; 9) symbol przyczyny niepełnosprawności; 10) okres, na jaki orzeczono stopień niepełnosprawności; 11) datę lub okres powstania niepełnosprawności; 12) datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności; 13) wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy, określone przez skład orzekający; 14) uzasadnienie; 15) pouczenie o przysługującym odwołaniu; 16) podpis z podaniem imienia i nazwiska przewodniczącego składu orzekającego oraz pozostałych członków tego składu.

Zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga zatem spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy oraz w powołanym wyżej rozporządzeniu.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca mógł być zaliczony do lekkiego/umiarkowanego/znacznego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a jeżeli tak, to od kiedy, jaki jest symbol lekkiego/umiarkowanego lub

znacznego stopnia niepełnosprawności, czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe i na jaki czas, czy zachodzi konieczność badania wnioskodawcy przez innych biegłych oraz czy zasadne jest orzeczenie (...) z dnia 9 grudnia 2019 r., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii.

Biegły psychiatra rozpoznał u wnioskodawcy uzależnienie od alkoholu. Biegły stwierdził, że ubezpieczony nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy, ani upośledzony umysłowo.

Zdaniem biegłego stan psychiczny wnioskodawcy nie pozwalał zaliczyć go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Biegły wyjaśnił, że ubezpieczony nie ujawnia zaburzeń funkcji poznawczych w rozumieniu otępienia lub upośledzenia, nie stwierdzono również zaburzeń psychotycznych. Ponadto według biegłego brak jest jakichkolwiek danych na stwierdzenie ograniczeń w zakresie komunikowania się, samoobsługi, nawiązywania kontaktów interpersonalnych oraz na przyjęcie, że wnioskodawca jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Zdaniem biegłego wnioskodawca nie jest osobą wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Zauważył, że nie występuje u niego istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną.

W ocenie biegłego brak było podstaw do podważenia orzeczenia (...) z dnia 9 grudnia 2019 r. pod względem psychiatrycznym.

Zdaniem biegłego wskazane było przebadanie wnioskodawcy przez biegłego z zakresu chorób wewnętrznych.

Na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca, nie zaliczony do osób niepełnosprawnych w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, może być zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim lub umiarkowanym w rozumieniu art. 4 ust. 2 lub 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych; jaki jest symbol przyczyny stwierdzonej niepełnosprawności, od kiedy datuje się niepełnosprawność, czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe i na jaki czas; od kiedy istnieje ustalony stopień niepełnosprawności, ze szczególnym uwzględnieniem innych wskazań w orzeczeniach (...) i (...); czy istnieje potrzeba badania wnioskodawcy przez biegłych innych specjalności nie wymienionych w postanowieniu Sądu; czy zasadne jest zaskarżone orzeczenie (...) i poprzedzające je orzeczenie (...), w szczególności czy istnieje podstawa do zmiany orzeczeń w zakresie wskazań w punktach 1-10, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza internisty.

Biegły internista rozpoznał u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze I stopnia (...), chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów obwodowych, otyłość pokarmową, podwyższony poziom kwasu moczowego, chorobę wrzodową żołądka, zespół zależności alkoholowej, stan po złamaniu nosa, przewlekłe zapalenie zatok obocznych nosa, zaburzenia depresyjne w dokumentacji.

W ocenie biegłego wnioskodawca nie może zostać uznany za osobę niepełnosprawną.

Biegły wyjaśnił, że nadciśnienie tętnicze u wnioskodawcy ma charakter łagodny, niepowikłany i jest słabo udokumentowane. W tym stopniu zaawansowania nie powoduje ograniczenia funkcji układu krążenia. Ponadto, funkcja kręgosłupa pozostaje w normie i nie stwierdza się obiektywnych objawów przewlekłego zespołu bólowego czy istotnych klinicznie/czynnościowo objawów korzeniowych. Dalej biegły zauważył, że funkcja układu ruchu pozostaje w normie – prawidłowa jest funkcja lokomocyjna i podporowa kończyn dolnych, chwytne dłoni, siła mięśniowa, ruchomość stawów obwodowych. Choroba wrzodowa żołądka rozpoznana przed laty ma przebieg łagodny, niepowikłany i w żadnym stopniu nie powikłany i w żadnym stopniu nie powoduje zaburzeń trawienia, wchłaniania i pasażu pokarmu. Według biegłego dolegliwości z nią związane mogą być skutecznie leczone farmakologicznie w trybie ambulatoryjnym. Biegły podał, że pozostałe rozpoznawane choroby w żadnym stopniu nie powodują niepełnosprawności. Wskazał, że wnioskodawca jest wydolny krążeniowo i oddechowo, sprawny mentalnie i ruchowo, bez uszkodzenia funkcji narządów zmysłów. Zdaniem biegłego ubezpieczony jest zdolny do pracy na poziomie

kwalifikacji i otwartym rynku pracy oraz z pewnością nie wymaga pomocy osoby drugiej w życiu codziennym i pełnieniu ról społecznych.

Według biegłego nie zachodziły okoliczności uzasadniające przebadanie ubezpieczonego przez innych biegłych.

Na rozprawie w dniu 6 października 2021 r. wnioskodawca wystąpił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Dodał, że biegły nie zapoznał się z dokumentacją lekarską okazaną mu w czasie badania. Oświadczył, że nie dochował terminu do złożenia zastrzeżeń, gdyż nie mógł odczytać treści pisma.

Biorąc pod uwagę wniosek ubezpieczonego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego internisty kardiologa.

Biegły rozpoznał u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze, zespół zależności alkoholowej, chorobę wrzodową żołądka w wywiadzie, hyperurykemię.

W ocenie biegłego wnioskodawca nie kwalifikuje się do orzeczenia niepełnosprawności.

Według biegłego orzeczenie (...) było zasadne pod względem internistycznym i kardiologicznym i nie było potrzeby dodatkowego badania wnioskodawcy przez biegłych innej specjalności poza wskazanymi przez Sąd.

Biegły wyjaśnił, że z zebranego wywiadu wynikało, że wnioskodawca nie leczy się już z powodu nadciśnienia tętniczego. Nie przedłożył żadnych pomiarów ciśnienia tętniczego czy dokumentacji, z której wynikałoby, że z powodu nadciśnienia tętniczego wymagał konsultacji specjalistycznych bądź był hospitalizowany. Ponadto biegły podał, że brak było dokumentacji medycznej świadczącej o tym, że w przebiegu nadciśnienia tętniczego doszło do wnioskodawcy do powikłań narządowych, które skutkować mogłyby upośledzeniem sprawności organizmu. Wyjaśnił, że dane z wywiadu i zgromadzonej dokumentacji medycznej, jak też wynik badania bezpośredniego nie wskazywały na występowanie u wnioskodawcy bradykardii mogącej skutkować dysfunkcją organizmu. Biegły zauważył, że rozpoznawana w przeszłości u wnioskodawcy choroba wrzodowa żołądka ma niepowikłany przebieg, stan odżywienia wnioskodawcy jest nadmierny (otyłość). Ponadto, wykazane w badaniach laboratoryjnych zaburzenie gospodarki kwasem moczowym (hyperurykemia) nie ma negatywnego wpływu na sprawność wnioskodawcy. Biegły zaznaczył, że stan psychiczny wnioskodawcy z rozpoznawanym zespołem zależności alkoholowej i po próbie samobójczej był już oceniany przez biegłego psychiatrę. Natomiast w ocenie internistycznej brak było podstaw, aby u wnioskodawcy rozpoznawać dysfunkcje somatyczne wywołane alkoholizmem, które miałyby negatywnie wpływać na zdolność do normalnej aktywności zawodowej.

W piśmie z dnia 3 stycznia 2022 r. wnioskodawca wskazał, że nie zgadza się z opinią biegłego internisty kardiologa, ponieważ wszyscy od samego początku kierują się wypisem z próby samobójczej, a nikt nie przygląda się dokumentacji, którą dostarczył. Podał, że samo badanie, na podstawie którego biegły stwierdził, że jest on zdrowy trwało 5 minut. Wnioskodawca poprosił o ponowne rozpatrzenie jego odwołania.

Podsumowując, wszyscy biegli powołani w niniejszej sprawie jednogłośnie wskazali, że nie można wnioskodawcy zaliczyć do jednego ze stopni niepełnosprawności.

Sąd w ramach zastrzeżonej dla niego swobody decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W ocenie Sądu wydane w sprawie opinie biegłych są rzetelne, jasno uzasadnione, logiczne, konsekwentne i wyczerpujące, a nadto prawidłowo oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Sąd w pełni podzielił

dokonane w nich przez biegłych ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanych przez biegłych stanowisk.

Biorąc pod uwagę powyższe opinie biegłych, bezspornym było, że wnioskodawca nie mogła zostać uznany za osobę niepełnosprawną. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko biegłych co do tego, że rozpoznawane schorzenia wnioskodawcy nie powodują tego, że wnioskodawca jest osobą o naruszonej sprawności organizmu.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W niniejszej sprawie wyłącznie wnioskodawca wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych. Zastrzeżenia te w ocenie Sądu stanowiły niczym nieuzasadnioną polemikę z rzeczowo i merytorycznie uzasadnionymi opiniami biegłych oraz wyłącznie subiektywne przekonanie wnioskodawcy o tym, że opinie w sposób nieprawidłowy oceniają charakter jego schorzeń. W związku z powyższym, Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń ubezpieczonego do przedstawionych opinii. W ocenie Sądu biegli dostatecznie wyjaśnili sporne okoliczności.

Reasumując, Sąd uznał opinie biegłych sporządzone w niniejszej sprawie za w pełni wiarygodne, dzieląc dokonane w nich ustalenia i uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłych stanowiska.

W tym miejscu Sąd pragnie wskazać, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lutego 2016 r. sygn. akt XIII Ga 764/15: „Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (post. SN z 19 sierpnia 2009 r., III CSK 7/09, Legalis). Ustalenia, wymagające wiadomości specjalnych, aby mogły stać się składnikiem materiału dowodowego poddawanego ocenie, muszą przybrać formę określoną w art. 278 i n. k.p.c., to znaczy postać opinii biegłego (biegłych) lub odpowiedniego instytutu. (...) Z przyjmowanej powszechnie zasady, iż sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne; posiadanie takich kompetencji ułatwia jedynie ocenę opinii biegłego (wyr. SN z 26 października 2006 r., I CSK 166/06, Legalis). (...) Opinia biegłego nie ma w sprawie znaczenia rozstrzygającego i podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak w oparciu o właściwe dla jej oceny na płaszczyźnie merytorycznej kryteria, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Biegły wyraża opinię o tej części materiału dowodowego, którą wskazuje dla celów jej wydania sąd, nie dokonuje natomiast wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy, co jest obowiązkiem sądu orzekającego (wyr. SN z 12 lutego 2015 r., IV CSK 275/14, Legalis). Jakkolwiek opinia biegłych jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu na podstawie całego zebranego w sprawie materiału, a zatem, na tle tego materiału, konieczne jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny, przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków. Jeżeli opinia biegłych wymogów tych nie spełnia, wniosek strony o powołanie innych biegłych uznać należy za zasadny. (...) Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (wyr. SN z

16 września 2009 r., I UK 102/09, Legalis). Należy uznać, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, ale ma obowiązek dopuszczenia takiego dowodu wówczas, gdy zachodzi tego potrzeba (...) (wyr. SN z 1 września 2009 r., I PK 83/09, Legalis).” W konsekwencji stwierdzić należy, iż to wyłącznie od Sądu zależy, którą z wydanych opinii uzna za wiarygodną i podzieli jej stanowisko, po wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego i cech opinii, o których wyżej mowa.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd działał w oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazany w treści uzasadnienia, tj. o dowody z dokumentów, których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu oraz sporządzone opinie biegłych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w **punkcie I** sentencji wyroku działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755, 807, 956, 2186), strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (tj. opłat sądowych i wydatków). Zgodnie zaś z art. 98 u.k.s.c., w toku postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi Skarb Państwa. W niniejszej sprawie nieuiszczone koszty sądowe w **punkcie II** sentencji wyroku Sąd zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.